

אושר זה עניין של גישה

גברת קשישה בת 92, קטנת קומה, זקופה וגאה, לבושה בהידור, בתסרוקת ואיפור מושלמים, למרות היותה כמעט עיוורת לחלוטין, הגיעה היום לבית האבות שבו אני עובדת. בעלה מזה 70 שנים מת לא מכבר, ולכן היא נאלצה לעבור מביתה למעון החדש. לאחר שהמתינה שעות ארוכות במבואה של בית האבות, היא חייכה במתיקות כשאמרתי לה שחדרה מוכן. בעודה צועדת באיטיות בעזרת ההליכון לעבר המעלית, תיארתי באוזניה את חדרה הקטנטן, ובכלל זה את ילונות הלולאה שנתלו על החלונות.

"אני אוהבת אותו", היא הכריזה בהתלהבות של ילדה בת שמונה שזה עתה ניתן לה צעצוע חדש.

"גברת ג'ונס, עוד לא ראית את החדר... חכי."

"אין לזה שום קשר", היא השיבה.

"אושר הוא דבר שמחליטים עליו מראש. השאלה אם אני אוהבת את חדרי או לא אינה תלויה באופן ארגון הרהיטים... אלא בדרך שבה אני מארגנת את מוחי. אני כבר החלטתי שאני אוהבת אותו... זו החלטה שאני עושה בכל בוקר כשאני מתעוררת. יש לי ברירה; אני יכולה לבלות את היום במיטה, להרהר בקשיים שגורמים לי חלקים מסוימים בגופי שאינם פועלים כשורה עוד, או לצאת מהמיטה ולהודות לכל החלקים שכן פועלים כשורה. כל יום הוא מתנה, כל עוד עיני פקוחות אתמקד ביום החדש ובכל הזיכרונות המאושרים שאגרתי... ברגע הזה בחיי."